ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 40. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 3-го БЕРЕЗНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 3, 1976 No. 40. VOL. LXXXIII

З ПЕРЕБУВАННЯ ЛЕОНІДА ПЛЮЩА В ПАРИЖІ

Париж. — Як уже повідомлялось, Леонід Плющ мав зустріч з представниками українського громадянства в осідку Українського Центрального Громадського Комітету у Франції при українській католицькій церкві).Вітала Леоніда Плюща і його родину голова Союзу Українок у Франції пані М. Митрович, були представники всіх громадських організацій і політичних середовищ. Плющ подякував, при чому згадав, що Україна переживала „три відродження" — період Хмельницького-Мазепи, — після 1917-го року „розстріляне відродження", та відродження 60-их років, яке придушено, але не надовго".

Перший заступник голови УЦГКФ В. Косик виголосив від усієї української громади у Франції промову, яку тут наводимо:

Вельмишановний Леоніде Івановичу! Позвольте мені, в імені нашого Центрального Громадського Комітету, вітати Вас і Вашу дружину та побажати Вам приємного побуту у Франції.

Я не потребую представляти Вас присутнім, бо всі вони знають Вас і Вашу дружину, якщо не особисто то з преси. Тому мені радше приходиться сказати дещо Вам про нашу громаду.

Організатором сьогоднішнього прийняття є Український Центральний Громадський Комітет у Франції, до якого входять усі українські суспільно-громадські організації й установи, що існують у цій країні, а є їх сімнадцять. Присутніми тут є в більшості голови цих організацій і установ, або їх представники, як теж представники української преси. Само собою, господарськими справами зайнялися пані з Союзу Українок у Франції.

Отож, як бачите, у нас є багато організацій і установ, але одночасно ми обєдна'ні в одному координаційному комітеті. І там, де цього вимагає потреба, де цього вимагає українська загальна національна справа, ми діємо спільно.

У Центральному Громадському Комітеті співпрацюють люди різних політичних переконань і поглядів, і це вказує на певну громадську зрілість української спільноти у Франції, на її демократичність. Така співпраця — яку я не ідеалізую, бо очевидно деколи появляються труднощі, зокрема коли особисте бере верх над громадським, — отож ця співпраця не була б можлива без взаїмної толерантності і респекту до людей інших поглядів.

Також сьогоднішня зустріч, на мою думку, є виявом тої ж самої толерантності. Не тому, що зустрінулися місцеві діячі різних поглядів — бо це у нас уже звичайна річ але тому, що на зустріч з Вами прийшли усі запрошені представники громадськості, хоча не всі вони поділяють Ваші політичні погляди, не всі вони з ними згідні.

Але всі вони бачать у Вас у першу чергу українця, людину, що признається до своєї національності, українця, який став в обороні прав людини в Україні, який дальше бореться за звільнення Мороза, Світличного, Сверстюка, Караванського та інших, українця, який боронить право українського народу на власну незалежну державу.

Це вистачає, щоб представники української громадськості у Франції сердечно вітали Вас з дружиною поміж нами.

І вони надіються, що Ви повністю включитеся в життя української спільноти у західньому світі, та — не зважаючи на можливі дискусії чи критику з приводу Ваших соціяльно-політичних поглядів, критику, яка напевно буде, бо критика належить до виміни думок у кожному здоровому суспільстві — отож вони надіються, що не зважаючи на це все, Ви завжди будете співпрацювати в середині української спільноти для добра нашої батьківщини України, для справи її визволення, для кращого майбутнього українського народу.

Нюйоркська Округа УНС відбула Річні Збори, Миколу Хоманчука переобрано на голову

Ню Йорк, (в.л-ць). — В п'ятницю, 27-го лютого ц.р. тут, в приміщенні Українського Народного Дому, відбулись чергові річні Збори Окружного Комтієту Відділів УНСоюзу з участю 35 представників Відділів і репрезентантів Головного Уряду в особах головного предсідника Йосипа Лисогора, заступника головного предсідника д-ра Івана О. Флиса, заступниці головного предсідника Марії Душник, головного контролера мгра Івана Винника і почесного члена д-ра Ярослава Падоха. Присутнім на зборах був також обласний організатор УНС Василь Оріховський. Зборами які відкрив уступаючий голова Хоманчук, проводила президія в складі: Юліян Ревай — голова, ред. Володимир Левенець — заступник, Михайло Салдан — секретар, Йосип Лисогір і д-р Іван Флис почесні члени.

Вшанувавши померлих членів Округи, а зокрема довголітнього секретаря Відділу в Бруклині і громадського діяча д-ра Олександра Саноцького, присутні мали змогу вислухати звідомлення Окружної Управи, яка в минулому році успішно працювала, приєднавши до УНС 266 нових членів, влаштувала бенкет для вшанування заслужених союзовців тощо. Обласний організатор В. Оріховський прочитав при тій нагоді прізвища тих організаторів-чемпіонів Округи, які

Переобраний голова Округи УНС Микола Хоманчук.

здобули 10 і більше членів, а саме: д-р В. Палідвор — 37, М. Хомачук — 27, Марія Кульчицька — 25, св.п. д-р О. Саноцький — 24, В. Квас — 16, М. Москаль — 16, Е. Манацький — 13, д-р І. Флис — 13, д-р М. Шпитко — 13 і Марія Душник — 12.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, приявні переобрали Миколу Хоманчука на голову Округи і вибрали також членів до нової управи: д-р В. Вереш, Глорія Толопко, д-р М. Шпитко — заступники голови, М. Юзенів — секретар, д-р І. Сєрант — фін. референт, ред. В. Левенець і М. Душник — пресові референти, Ів. Хома і І. Пригода — організаційна комісія, С. Карплюк і С. Чума — імпрезові референти; Контрольна Комісія: Роман Крупка — голова, д-р О. Соколишин,

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Коннектикаті застрілився совєтський шпигун

Савтбері, Конн. — Тут в неділю, 29-го лютого застрілився Норман Джон Ріс, колишній інженер фірми „Мобіл Ойл Корпорейшен", який від Другої світової війни аж до 1970-их років мав здогадно продавати Совєтському Союзові тайні інформації американської нафтової індустрії, а коли Федеральне Бюро Інвестиґації (Еф-Бі-Ай) в 1971-му році повідомило його, що знає про його діяльність, то Ріс тоді погодився співпрацювати з цією американською розвідчою аґенцією. Ріс мав здогадно розпочати свою шпигунську діяльність на користь СССР ще коли Совєтський Союз і ЗСА були союзниками в Другій світовій війні, бо був комуністичних переконань і за передавання таємних інформацій одержував від Москви великі суми грошей та навіть дістав орден заслуги. Син Нормана Ріса заявив пресі, що родина нічого не знала про його шпигунську діяльність, ані про його співпрацю із Еф-Бі-Ай.

Згідно з „Деллес Таймс Геральд", Норман Ріс, розказуючи кореспондентові цієї газети про свою ролю „подвійного шпигуна", просив редакцію не оприлюднювати його прізвища, ані цілої справи. Однак, редакція газети твердить, що журналістична етика не дозволяла їй замовчувати справи. Поліційні чинники та сама газета думають, що Ріс застрілився власне тому, що в недільних газетах появилася вістка про його шпигунську діяльність. „Деллес Таймс Геральд" інформував, що в 1950-му році Ріс передав совєтам інформації про апаратуру, яка дуже збільшує кількість рафінованої нафти, яку можна добути з нафтової ропи. Один працівник американської розвідки заявив, що шпигунська діяльність Ріса дуже причинилася до розвитку совєтської нафтової індустрії.

В Ірвінґтоні з успіхом пройшла вистава драми „Ой не ходи Грицю"

Андрій Добрянський

Наталка Е. Чума

Ірвінґтон, Н. Дж. (В. Т.). — Понад 1,000 осіб, в тому багато молоді, у неділю, 29-го лютого, заповнило залю Ірвінґтон гайскулу, де Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької ставила народну драму М. Старицького в п'ятьох відслонах „Ой не ходи Грицю", яку, як відомо, ця Студія з таким же самим великим успіхом ставила минулого року в Ню Йорку та Філядельфії. У цій п'єсі зі співами й танками гостинно в головній ролі Гриця, так як і минулого року, виступав бас-баритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної опери. Інші головні ролі відіграли: Наталка Чума (Маруся), Христя Дармограй (Дарина), Аскольд Лозинський (Хома), Оля Шевчук (Галина), Ростислав Декайло (Дмитро), Орест Кебало (Потап), Оксана Гаврилюк (Вустя), Оля Шкафаровська (Степанида), Надя Диба (баба-ворожка), Марта Зєлик (1-ша дівчина), Людмила Канюґа (2-га дівчина), Юрко Раковський (1-ий парубок) і Ярослав Шуль (2-ий парубок). Добре зіспіваний хор „дівчат і парубків" складався з Люби Андрусишин, Христі Бабяк, Оксани Дацків, Лілі Длябоги, Марти Зєлик, Людмили Канюґи, Марусі Мандзій, Оксани Сидоряк, Людмили Стругацької, Лавруні Туркевич, Петра Гомеля, Ореста Кебала, Юрка Кебала, Бориса Кекіша, Андрія Костіва, Марка Луцького, Андрія Пятки, Юрка Раковського, Осипа Серни, Василя Тершаківця, Євгена Титли, Степана Шкафаровського і Ярослава Шуля. У танцях, крім цілого ансамблю, виступали як солісти: Роксоляна Баб'юк, Оля Ґенза, Стефа Назаркевич, Тіта Павлюк і Олег Декайло.

Постановка п'єси була в руках Лідії Крушельницької; дириґент — Лев Стругацький; хореографія — Рома Прийма-Богачевська; оформлення сцени і костюми — Слава Ґеруляк; освітлення сцени — Марійка Шуст; структура хатніх меблів — Юрій Костів. Музичний супровід дала 12-членна оркестра. Вистава проходила під протекторатом УККА, Відділ Нюарк-Ірвінґтон, а спонзором було Т-во „Самопоміч" в Ню Йорку.

Численна публіка бурхливими і частими оплесками нагороджувала гру й співи та танці переважно молоденьких виконавців. До великого успіху вистави причинилися гарно розмальовані декорації та мальовничі стилеві костюми.

Оплески довго невгавали після закінчення останньої дії, коли публіка вітала керівників і виконавців цієї

(Закінчення на стор. 4-ій)

Анґольські антимарксисти мусять залишити Заїр

Кіншаса, Заїр. — Уряд Заїру, колишнього бельгійського Конґо, у неділю, 29 лютого, повідомив провідників двох антимарксистських анґольських фракцій, а саме, Національного Фронту і Національного Союзу, що члени цих рухів мусять негайно залишити територію Заїру. Хоча Заїр протягом останніх кількох років підтримував анґольських антимарксистів, то відколи марксистський Народний Рух з допомогою СССР і Куби здобув контролю над майже цілою територією Анґолі, а антимарксисти перейшли до партизанських способів боротьби, то Заїр старався нав'язати кращі відносини з марксистським урядом Анґолі. В суботу, 28 лютого, заїрський президент Мобуту Сесе Секо та марксистський анґольський лідер Аґостіньо Нето погодились на „нормалізацію" відносин між цими двома африканськими державами та зобов'язалися не дозволити, щоб на території їхніх країн діяли збройні відділи, які загрожували б безпеці Анґолі чи Заїру.

Білий Дім пропонує зменшити закордонну допомогу

Вашінґтон. — Речники Білого Дому повідомили, що президент Джералд Форд плянує звернутися до Конґресу з пропозицією, щоб законодавці на бюджетовий рік 1977, який почнеться 1 жовтня 1976-го року, на закордонну допомогу призначили тільки 7.8 більйона долярів, тобто на 1 більйон менше ніж на бюджетовий рік 1976, який кінчається в червні ц.р. Коментатори твердять, що покищо Конґрес не розглядатиме пропозицій Президента щодо допомоги в 1977-му році, бо ще не полагодив всіх справ щодо закордонної допомоги в біжучому році.

Президент Форд повідомив Конґрес, що із загальної суми 7.8 більйона на 1977-й рік він пропонує, щоб 5.4 більйона долярів було призначено на економічну допомогу, а 2.4 більйона на військову допомогу. Крім того, з огляду на те, що минулого року введено зміну і відтепер бюджетовий рік починатиметься 1-го жовтня, а не 1 липня, як це було досі, то на період цих трьох „переходових" місяців президент Форд пропонує схвалити 601 мільйон долярів на економічну та військову закордонну допомогу.

Однак існує можливість, що всі пляни щодо зменшення допомоги у бюджетовому році 1977 можуть змінитися, бо законодавці, прихильники Ізраїля, запропонували на економічну і військову допомогу призначити додаткових 1.1 більйона долярів протягом цих „переходових" трьох місяців, а Ізраїль мав би одержати з цієї суми 556 мільйонів долярів.

Форд перестав користуватися словом „детант"

Вашінґтон. — У інтерв'ю з кореспондентом телевізійної станції в Маямі президент Джералд Форд у понеділок, 1-го березня, знову заявив, що перестав користуватися словом „детант", бо це французьке слово натякає на послаблення міжнародного напруження, але не вказує, що ЗСА старатимуться провадити цю політику з позиції сили. Він сказав, що його уряд далі піддержуватиме „рапрошмант" з усіми потугами світу, Совєтським Союзом, комуністичним Китаєм тощо, щоб запевнити в світі мир, однак подав до відома, що Америка не плянує послаблювати своєї сили. Як відомо, президент Форд ще минулого серпня сказав на конвенції ветеранської організації „Американський Леґіон", що йому не подобається слово „детант". Під час понеділкового телевізійного інтерв'ю президент Форд кілька разів відкидав критику його суперника на пост президента, Роналда Ріґена, заявляючи, що політика теперішнього уряду має на меті запевнити „мир шляхом сили", а не, як твердить Ріґен, капітулювати перед Совєтським Союзом.

Під час інтерв'ю президент Форд також сказав, що „з часом" вінправдоподібно говоритиме з колишнім президентом Ричардом Ніксоном в справі його недавньої поїздки до комуністичного Китаю.

Зустріч членів Екзекутиви УККА із Ю. та Д. Мазуркевичами

Ню Йорк (УККА). — Користаючи із полудневої перерви, що відбудеться в часі засідання Екзекутиви УККА в суботу, 6-го березня ц. р., плянується коротку зустріч із Юрієм та Даною Мазуркевичами, віртуозами-скрипалями, лавреатами міжнародних конкурсів, які ще недавно були професорами Київської консерваторії.

Юрій Мазуркевич, уродженець Львова ,свої студії відбув під керівництвом світової слави віртуоза Давида Ойстраха. По приїзді до Канади від місяця вересня минулого року викладає, разом із дружиною Даною, музику в університеті в Лондоні, Онтеріо, Канада. Заходами Українського Конґресового Комітету Америки перший власний концерт Ю. і Д. Мазуркевичів відбудеться в суботу, 6-го березня ц. р. в одній з найкращих концертових заль Ню Йорку — в Лінкольн Центрі. Співспонзором цього концерту є канадійський Генеральний консулят в Ню Йорку. Плянована зустріч відбудеться в годині 1.30 в горішній залі Українського Інституту Америки.

Інформуємо рівнож, що Канадський Генеральний консулят своїми заходами і коштами влаштовує в тому ж Інституті безпосередньо після концерту приблизно о годині 10-ій вечора, прийняття для запрошених гостей. Канадський консулят погодився, що запрошення висилається під обома фірмами — Канадського Консуляту і Українського Конґресового Комітету Америки.

Юрій і Дана Мазуркевичі

Проф. Іван Гвозда одержав відзначення

Проф. д-р Іван Гвозда (перший справа) одержує нагороду „прикладного нового громадянина" з рук Дейвіда Райдінґса, президента Громадянської Фундації. Посередині — п-і Валя Гвозда.

Каміллюс, Н. Й. — Проф. д-р Іван Гвозда, професор політичних наук в Обурнському коледжі та активний український громадський діяч, був відзначений місцевою Громадянською Фундацією як „прикладний новий громадянин Америки". Професор І. Гвозда прибув до ЗСА в 1950 році, а в 1955 році одержав громадянство цієї країни. В 1965 році він здобув докторат з правничих наук в Українському Вільному Університеті.

Сиракюзський щоденник „Геральд - Джорнал", в числі з 27-го січня ц. року, помістив фото з церемонії вручення нагороди проф. І. Гвозді, відзначуючи його активність в громаді. Під цю пору проф. І. Гвозда очолює Світову Федерацію Лемків і є одним з директорів фундації УВУ в ЗСА. Він, його дружина Валя і діти Ліда та Іван є членами УНСоюзу.

Українські економісти на американській економічній конвенції

Блюмсбурґ, Па. (мюб). — Річна Конвенція Східньої Економічної Асоціяції відбудеться в днях 15-17 квітня 1976 р. в Блюмсбурґському стейтовому коледжі в Блюмсбурґу, Па.

В четвер, 15 квітня, о год. 4:15 по пол., у програмі цієї наукової конвенції окрема сесія буде присвячена темі „Економіка України в 1970-их роках". Організатором і предсідником сесії „Економіка України в 1970-их роках" є проф. Микола Ю. Богатюк, заступник голови Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА, а сесію спільно спонзорують Східня Економічна Асоціяція та Наукове Т-во ім. Шевченка в ЗСА. Шість професорів-економістів візьме участь в сесії „Економіка України в 1970-их роках". З науковими доповідями виступлять: проф. З. Лев Мельник (Синсінатський університет) — „Капіталотворення в Україні після Другої світової війни"; мґр Валентин Забіяка (Міністерство Торгівлі ЗСА) — „Сільсько-господарський розвиток в Україні"; і проф. С. Біллон (Делеварський університет) — „Організаційні форми і виконання промисловости України". Дискутантами доповідей будуть: проф. М. Богатюк (Лемойн коледж), проф. Леслі Дінес (Кензаський університет) та проф. О. Зінам (Синсінатський університет).

Помер передчасно Осип Рейнарович, ативний діяч в Джерзі Сиіті

Джерзі Сиіті. — 1-го березня ц. р. над ранком Осип Рейнарович, учитель музики, дириґент церковного хору в Джерзі Сиіті, дістав серцеву атаку й перевезений до шпиталю — помер на 66-му році життя. Він був представником численної групи в 24-поверховому будинку „Полус Гук" при Монтґомері вулиці в тамошньому Комітеті різнонаціональних мешканців дому і втішався загальною симпатією, будучи м'якої привітливої вдачі. Був братом відомого співака - артиста Лева Рейнаровича. Був членом 371-го Відділу УНСоюзу. Панахиди відбудуться 3-го і 4-го ц. м. о год. 7:30 в похоронному закладі Ковальчика при Ґренд Стріт в Джерзі Сиіті, похорон в п'ятницю 5-го ц. м. з церкви св. Петра на цвинтар у Факс Чейзі біля Філядельфії.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СУЖА

Ню Йорк. — В суботу, 6 березня ц.р. о год. 1-й по полудні тут у Пластовому Домі, 140 2-га евеню, відбудуться 10-ті з черги Загальні Збори Спілки Українських Журналістів Америки, у програмі яких передбачено звітування управи, вибір нових керівних органів, схвалення відповідних резолюцій тощо. Теперішню президію СУЖА очолюють ред. Іван Кедрин-Рудницький — голова, Ольга Кузьмович — секретар і Павло Дорожинський — фінансовий референт.

ЗАРЕВО І ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ

Напередодні Конференції Прав Людини в Женеві, яка почалася ще 3 лютого та на якій ЗСА знову будуть старатися піднести справу резолюції за звільнення політичних в'язнів, Українське Академічне Товариство ЗАРЕВО вислано 2 тетлеграми, — одну до П. Д. Мойнігена, тодішнього амбасадора ЗСА при ОН (телеграму вислано ще перед його резиґнацією), та другу до Леонарда Ґармента, делегата ЗСА на цю конференцію.

ДИТЯЧА ЗАБАВА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Новацтво і Пластприят Пластової Станиці влаштовують тут в неділю, 7-го березня ц.р. о год. 2-й по полудні в школі св. Юра, 215 Схід 6-та вулиця, дитячу костюмову забаву під моттом: „В далекий світ". Забавою проводитиме пл. сен. С. Гойдиш. Вступ: для дітей один долар, для старших 2.50.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Протирелігійна дурійка в СССР

Одною з головних „ідейних" основ комуністичного режиму в СССР є — як відомо — атеїзм. Релігія в оцінці большевиків — це „опіюм народу" і кампанія проти Церкви й релігії становить одно з головних завдань совєтської внутрішньої політики й пропаганди, наставленої на вповєння в громадян, вже від їх дитячих років, що віра в Бога і культ релігії — це злочин проти совєтського правопорядку. Відомо, що сотні й тисячі церков на велетенському просторі СССР закрито й перемінено на клюби, партійні домівки та, в найкращому випадку, на музеї, при чому здебільша це музеї, призначені для антирелігійної пропаганди. Експонатами у таких музеях є молитовники й Біблії, в яких ніби духовники переховують револьвери, знаряддя тортур з часів інквізиції в Еспанії і т. п. „докази", що не слід мати будь-що спільне з релігією і вірою в Бога, яка є тільки „пересудом" капіталістичних контрреволюціонерів. Відомо, що, зліквідувавши Українську Католицьку Церкву та зберігши Православну Церкву з її патріярхом у Москві, підчинено ту Церкву — як усе, що існує і діється в СССР — партійному апаратові і перетворено ту Церкву, існування якої має ніби свідчити про свободу віри й релігії, перетворено її також в одне із знарядь державно - партійного апарату. Коли вже за царських часів Православна Церква в Росії була насправді підпорядкована цивільному „Прокуророві Священнішого Синода", то тепер „самостійність" Православної Церкви в СССР стала глумом над незалежністю Церкви.

Все це діється тоді, коли та стаття совєтської конституції „ґарантує" совєтським громадянам „свободу віри і релігії". Відношення большевицького режиму до проблеми віри й релігії, до проблеми права людини вірити в Бога чи вибрати собі такий релігійний культ, як кому до вподоби, продовжується без уваги на клявзулі Гельсінкської конференції. Боротьба проти Церкви й релігії дійшла в СССР до такого обсурду, що совєтські громадяни, які виїздять на короткі відвідини в будь-котру західню країну, отримують „поуку", яка у практиці рівняється суворій забороні, — щоб вони не зважилися піти у даній „капіталістичній" країні — до церкви!

Очевидно, кожна акція породжує реакцію. Вбити в людині прагнення до чогось вищого, до чогось розумом несхопленого, вбити в людині віру в Творця Неба і Землі, річ цілком неможлива. Режим, опертий на такому матеріялізмі, який виключає існування Бога та який намагається викорінити з сердець і умів своїх громадян віру в Бога і відданість Церкві, — мусить провалитися.

Загрозлива ситуація

Минулого тижня Центральна Розвідча Агенція (Сі-Ай-Ей) оприлюднила тривожний звіт, в якому твердить, що проягом 1975-го року Совєтський Союз видав на оборонні цілі на 40 відсотків більше ніж ЗСА, а також вказує, що тоді, коли протягом останнього десятиріччя видатки СССР на мілітарні цілі зростали по три відсотки річно, то видатки ЗСА на ту саму ціль зменшувалися і продовжують зменшуватися по одному відсоткові річно.

Цей звіт тривожний тим, що хоча вже раніше Сі-Ай-Ей повідомляло про щораз зростаючу різницю між видатками Москви та Вашінгтону на оборонні цілі, то щойно минулого тижня стало загально відомо, що та різниця аж така велика, бо СССР в 1975-му році видав 114 більйонів долярів, а ЗСА тільки 80 більйонів.

Треба надіятися, що цей звіт Сі-Ай-Ей візьмуть під увагу ті сенатори та конгресмени, які далі пропонують зменшити оборонний бюджет, запропонований президентом Джералдом Фордом на наступний рік, тим більше, що на початку лютого Департамент оборони поінформував різні конгресові комісії, що Совєтський Союз значно поширив свої дослідні програми щодо нової та більш нищівної зброї. Пентаґон тоді заявив, що якщо ця тенденція буде продовжуватися, то до половини 1980-их років Совєтський Союз здобуде перевагу над Америкою в ділянці військової техніки. Щодо стратегічної нуклеарної зброї, то Совєтський Союз вже тепер є на тому самому рівні що З'єднані Стейти і Москва починає робити значний проґрес щодо точности міжконтинентальних ракет, та крім того розбудовує нові і навіть більш нищівні роди ракет. І хоча Америка має ще перевагу в більшості ділянок, важливих для безпеки країни, то якщо Конгрес не призначуватиме більше фондів на військові досліди, то десь у 1985-му році першою мілітарною потугою світу маже стати Совєтський Союз. А безпека цілого вільного світу вимагає, щоб наймогутнішою державою надалі залишилися З'єднані Стейти. Самозрозуміло, що не тільки населення Америки, але цілого світу раділо б, якщо б закінчилися перегони в зброєнні, бо такі перегони не тільки виснажують країну, яка могла б уживати ті фонди на поліпшення щоденного життя своїх громадян, але й погрожують третьою світовою війною — в атомовій добі. Хоча Москва безнастанно говорить про потребу „міжнародної розрядки", то в дійсності не закинула плянів „угробити" вільний світ. Від збройної потуги Америки залежить доля вільного світу.

Чи помер татарський патріот Мустафа Джемілев?

Серед представників татарської спільноти поширилась поголоска, що провідник кримських татар Мустафа Джемілев помер в одному з концтаборів в Омську на сьомому місяці голодівки. На запитання родини і приятелів в КҐБ заявили, що це, мовляв „не ваша справа знати, де совєтські власті перетримують злочинців". Джемілев, як відомо, почав був голодівку, коли влада концтабору відмовилася була звільнити його з ув'язнення, коли йому закінчився реченець засуду. В грудні 1975 р. його долею поцікавились дисидентські кола в СССР, зокрема академік Андрей Сахаров, який тоді стверджував, що стан здоров'я татарського патріота загрожений і що він важить тільки 40 кілограмів. Про смерть Джемілева інформувала також російська газета „Руская Мисль" з Парижа, на підставі дисидентських звідомлень.

Володимир Барагура

ЖУРНАЛІСТИЧНА ЕТИКА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Останнім часом в американській пресі поважні журналісти „старої доброї школи" почали обговорювати проблему журналістичної етики і відповідальности.

Причиною дискусії стали чимраз частіші прояви безвідповідальности не лише преси, але й інших засобів масового комунікування, як радіо, телевізія, фільм. Люди, які працюють у тих ділянках, зле розуміють свої завдання й важливість інформаційних послуг, що їх вони виконують. Вони керуються бажанням наживи, погонею за сенсацією, фальшивою амбіцією першими подати незвичайну або й макабричну вістку ласому на такі новинки загалові. Неправильне розуміння поняття „новинки" спонукують неперебірливих звітодавців, видавців і редакторів періодиків, керівників пресових аґентств, теле- і радіостанцій, фільмових студій і виробництв не робити селекції новинок. Вони нашвидкоруч, не перевіривши, подають загалові соковиті події. Деколи свідомо перекручують їх на свій лад, навіть вигадують їх. Останнім часом траплялися випадки, що несовісні звітодавці чи інформатори продали одночасно кільком газетам і журналам та іншим розподілювачам інформацій штучно спрепаровані історійки, які аж після їх оприлюднення виявилися вигадками й обманом.

Деякі люди, які працюють у масовій інформаційній службі, не відрізняють ідей, проблем, починів, об'єктивних фактів від людей, які з ними пов'язані, і замість обговорювати, критикувати ідеї чи проблеми, накидаються на осіб, забуваючи, що ідеї, проблеми, установи довговічні, а люди, що їх репрезентують, помильні й минаються. Часто нездорові, соковиті історії зв'язують з визначними людьми, які займають висунені становища в громадському чи політичному житті, щоб тих людей шантажувати, дискредитувати, чи доробlятися майна на очорнюванні їх, позбавлянні їх доброї слави. Вони не усвідомлюють собі, що такою поведінкою наносять шкоду не лише особам, але й проблемам та цілому суспільству.

Тому в заслугу багатьом газетам треба записати факт, що вони промовчують, або бодай применшують сенсаційні вістки. Вони розуміють, що хоч існує свобода преси, газета не зобов'язана публікувати новин, які захитали б добре ім'я людини, що займає показне становище, тільки тому, щоб дати людським язикам змогу плескати.

Безпосереднім поштовхом, який спонукав журналістів заговорити про етику й відповідальність своєї професії, стало витягання наверх інтимних справ скритовбитого президента Кеннеді. Людина, яка подає ці визькоякісні відомості про покійного Президента до прилюдного відома за посередництвом безвідповідальної преси, радіо, телевізії, морально й інтелектуально не стоїть на рівні, а факт, що покійний Президент не може оборонятися, до глибини обурив представників поважної преси. „Якщо публічна опінія, — пише публіцист Норман Кузінс, — сколихнулася на вістку про смертельний замах на Президента, то чому ця сама опінія така жадна сенсації, коли після фізичної смерти виконується замах на його характер і вбивається його морально". Він драматично питає: „Скільки разів през. Кеннеді мусить бути скритовбитим, щоб ми дали йому спочити в мирі?"

У відповідь на запити читачів, обурених безвідповідальністю несовісних журналістів, чому американська преса не має кодексу етики, який зобов'язував би всіх працівників тієї професії, один публіцист відповів, що при теперішній практиці ламання принципів етики деякими журналістами, цей кодекс став би кусником паперу. З другого боку такий кодекс був би запереченням американської преси, а саме — її свободи, яка дає працівникам преси право і змогу публікувати те, що вони вважають за потрібне і доцільне і що заслуговує на оприлюднення без натиску публічної опінії чи урядового наказу згори. Тому кожна періодична публікація має власний кодекс етики, і завданням журналістичної професії є поєднати привілей свободи преси з обов'язком відповідальности й зберігання принципів етики.

Евалюація вартости вісток і збереження міри в їх подаванні й інтерпретації, це ті моральні гальма, які добровільно і свідомо накладає на свої спокуси чесний журналіст.

Свобода преси — це привілей демократичного суспільства. „Лише преса повинна рішати, що публікувати", — каже керуючий редактор „Ню Йорк Таймсу" А. М. Розенталь, а публіцист Чарлз Сейб додає: „Було б нерозумно обмежувати права преси". Т. Джефферсон сказав: „Наші вольності залежать від свободи преси й не можна цієї свободи обмежувати, коли не хочемо її втратити".

Але цей привілей свободи накладає й обов'язок відповідальности, як противагу тієї свободи, щоб вона не вироднлася в сваволю й не діяла на шкоду ідей, починів, проблем, установ, суспільного ладу, людей і самої преси та її представників. Тому щораз частіше в американській пресі лунають перестороги, щоб „не прати прилюдно білизни" і щоб „не виливати дитини з водою, в якій її купають".

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Левенець

КОЛОНІЯЛЬНИЙ СТАН УКРАЇНИ

„Радянська Україна", як і всі інші „республіканські" газети в УССР, надрукувала побіч інших матеріялів із XXV з'їзду Компартії України, який, як відомо, відбувався в днях від 10 до 13 лютого ц. р. в Києві, „марафонську", на 5 газетних сторінок, промову першого секретаря Центрального Комітету Комуністичної партії України Володимира В. Щербицького, якого знову „переобрано" на це становище, і в якій він в першу чергу ствердив, ба навіть похвалився, колоніяльним станом України. Назвавши Леоніда Брежнєва „Найбільшим авторитетним політичним і державним керівником нашого часу" і цитуючи Леніна, Щербицький заявив, що Україна „йде до комунізму неминуче і неухильно". При тому Щербицький поспішив додати, що до комунізму Україна марширує спільно з усіма іншими народами СССР і „всім серцем схвалює і одностайно підтримує політику Комуністичної партії, висловлює палку вдячність ЦК КПРС і його Політбюро за їх багатогранну і плодотворну діяльність в ім'я щастя народу, в ім'я торжества світлих ідеалів комунізму". Переходячи до похвал на адресу генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, Щербицький, як ніодин перший секретар „автономних республік" перед тим, склав низькопоклонну заяву вірности, кажучи, що „всебічне знання життя, теоретична глибина і політична прозорливість, большевицька принциповість і величезний талант Генерального секретаря Леоніда Брежнєва" спричиниться до збереження міцного миру на землі і розв'язки багатьох питань людства.

Дуже вимовне ствердження В. Щербицького про те, що „всю свою роботу Компартія України здійснювала і здійснює під безпосереднім керівництвом ЦК КПСС. Центральний Комітет партії, — говориться далі у ствердженні Щербицького, — систематично подає нашій республіці всебічну допомогу. В розв'язанні корінних завдань господарського і культурного будівництва ЦК Компартії України завжди виходить з директив і настанов ЦК КПСС, завжди спирається на поради Генерального секретаря ЦК, Політбюро, Секретаріяту ЦК КПСС". Ясніше й не могло бути сказано. Заява Щербицького остаточно розвіває сумніви щодо політичного статусу України.

Дуже широко і основно Щербицький обговорив у доповіді питання економіки і завдання дальшого розвитку народного господарства республіки в заплянованій десятій п'ятирічці, зупиняючись також на завданнях, які повинні виконати промисловість і транспорт України. „Необхідно, — сказав В. Щербицький, — щоб з перших днів п'ятирічки комуністи, всі трудящі, глибоко усвідомивши важливість нових завдань, поліпшували якість і результативність усієї роботи. Це високий патріотичний обов'язок кожного комуніста, кожної радянської людини". При тому Щербицький закликав наукові колективи республіки допомагати економіці країни розв'язувати завдання господарського пляну у 10-ій п'ятирічці. Він вважає, що 150.000 наукових співробітників, якими розпоряджає Українська ССР, „у творчій співдружності з науковими колективами Москви, Ленінграду, Новосібірська і інших союзних республік", внесуть вагомий вклад в цю ділянку. „Треба тільки, — сказав перший секретар, — активніше спрямовувати зусилля наукових працівників на глибоке вивчення суспільних процесів та забезпечити на високому ідейно - теоретичному рівні наступальну критику сучасної буржуазної і ревізіоністської ідеології, різного роду антикомуністичних концепцій".

Багато уваги у своїй доповіді Щербицький присвятив справі підвищування рівня організаторської і політичної роботи партійних організацій, бо, мовляв, „Центральний Комітет Компартії України постійно приділяв увагу неухильному додержанню ленінських норм партійного життя, принципу демократичного централізму, поліпшенню всієї організаторської та ідейно-виховної роботи". Комуністична партія, згідно з інформаціями Щербицького, зросла між XXIV і XXV з'їздами на 247.000 чоловік і має тепер у своєму складі 2.625,808 комуністів, у тому числі 2.536,-772 членів і 89.036 кандидатів у члени КПСС. Партійні кадри, на думку Щербицького, „успішно справляються з дорученою їм справою", але „партійний контроль" все одно треба посилити і повести послідовну боротьбу з „окозамилюванням" та іншими проявами незнання чи лінивства. В компартії України тепер 25 обкомів, 123 міськкоми, 115 міських і 451 сільських райкомів партії. Говорячи про загальну дисципліну в Компартії, Щербицький пригадав присутнім колишнього першого секретаря Компартії України Петра Ю. Шелеста, якого „за серйозні недоліки в керівництві республіканською партійною організацією було піддано критиці, а в 1972 р. він втратив моральне право бути в складі ЦК, який на пропозицію Політбюро вивів Шелеста із складу ЦК Компартії України". Від обов'язків члена Політбюро ЦК увільнено також колишнього першого секретаря Донецького обкому партії В. І. Дехтярьова, „який виявив недисциплінованість". При тому ЦК Компартії України піддав нищівній критиці обкоми партій Хмельницький, Закарпатський, Житомирсь-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ОСТАННІ ДНІ ЛЮДСТВА

Столиця „срібної магії" в Каліфорнії важко змагається за своє існування. Телебачення, інфляція та непроминаюча економічна криза допровадили фільмовий промисел до берега банкрутства. Щоб рятувати себе, фільмові продуценти переключилися спочатку на дешеві, порнографічні, а останньо — на катастрофічні фільми. В найвищім будинку, 138-поверховім хмарочосі в Сан Франсіско, вибухає пожежа, жертвами якої падають тисячі гостей з фінансового, мистецького та політичного світів, запрошених на відкриття побудови цього хмарочосу. Замість величавого бенкету і балю, „вавилонська вежа зі сталі та шкла перетворюється в море вогню, в полум'ї якого гинуть горіючими смолоскипами видекольтовані пані та їх ескорти („горіюче пекло). Лос Анджелес навідує небувалої сили землетрус, що перетворює, за короткий час, ціле місто в гори румовищ і попелу („землетрус").

На пляжі ідилічної вакаційної місцевости з'являється гігантська акула (споруджена, до речі, зі сталі та ґуми), що з'їдає на очах всіх людей з дозвільників („Акула").

Фільм майбутности „Криза Прометея" показує ЗСА без жадних енергетичних засобів, а останнє джерело енергії, атомова електрівня в Каліфорнії, стоїть перед загрозою знищення ворожими агентами.

Гігантський струміневий літак, сповнений по вінця пасажирами, зударяється з з іншим літаком в повітрі („Гіганти на небі"). Таку візію майбутнього представляють сьогодні на фільмових стрічках „фабриканти снів" у Голлівуді.

Тим разом більшість тих фільмів виявилася справжніми копальнями золота.

Для відтворення „Горіючого пекла" продуценти витратили 200 мільйонів. Але ця сума повернулася до їх кишень за несповна 3 тижні по висвітленні цього фільму в ЗСА. Обчислено, що експлуатація цього фільму за кордоном принесе їм щонайменше $400 мільйонів, себто вдвічі більше за прибутки з контроверсійного фільму „Екзорцист". Виглядає, що американські фільмові продуценти знають, що вони роблять і що вони хочуть. Бо в часах політичної непевности та господарчої кризи фільми, що вирощують жах та драматичну сенсацію, завжди йдуть впарі з настроями суспільности, зумовленими почуттям непевности, безпорадністю світу зліквідувати національні спори і конфлікти, з панічним страхом технологічної катастрофи, що грозить знищенням світу.

Німецький соціолог Зіґфрід Кракавер боронить естетику катастрофічних фільмів 30-их та 40-их років — „Останні дні Помпеї", „Злинув дощ", — хоч самі фільми вважає він полоном омани. Зате американська журналістка, Сузан Зонтаґ, вважає всі катастрофічні фільми перверсійними документами нашої доби, що мають проте, здібність відвертати увагу людей від дійсности, і в цьому лежить таємниця їх успіху.

Нюйоркський журнал „Голос Села" опублікував недавно статтю Артура Герцоґа, автора „бджоляного бестселлера" „Рій", про майбутні катаклізми світу, які він зводить до 7-ми основних катастроф, а саме: атомових вибухів, затруєння атмосфери, зміни підсонення, харчового голоду, гураґанів, землетрусів та епідемій.

При тому він пригадує історичні факти минулих катастроф: землетрус в Китаї в 1556 р., в якому згинуло 830,000 людей, епідемію в 1917-1919 роках, жертвами якої впало 30 мільйонів людей, та нещадний буревій в околиці сьогоднішнього Банґлядешу, що змив з поверхні землі, за нецілу годину 225 тисяч людей. На його думку всі познаки вказують на те, що майбутні катаклізми природи на нашій плянеті будуть частіші та грізніші за минулі.

Повертаючись, проте, до найбільш касового фільму „Горіюче пекло", слід ствердити, що він має усі познаки реалізму, почавши від височини хмарочосу, що недалеко відбігла від славного „Ворлд Трейд Сентру" в Ню Йорку (412 метрів), чи „Вежі Сірса" в Чікаґо (442 метри). Обидва ті хмарочоси мають понад 100 поверхів і футуристичну архітектуру „Горіючого пекла".

Продукція катастрофічних фільмів ще тим цікава, що вона означає поворот до супер - фільмів та фільмових суперзірок.

В „Горіючім пеклі" їх персоніфікують два актори: Стіф МекКін та Пол Нюман, що рятують хмарочос в драматичний спосіб при допомозі експльозії водного збірника, посмністю 1.8 мільйона літрів.

В „Землетрусі" грають головні ролі відома пара фільмових зірок: „боса княжна" Ава Гардner і колишній „Бен Гур" — Чарлтон Гестон.

В часі висвітлювання цього фільму глядач многократно має враження, що він є учасником автентичного землетрусу, відчуває навіть коливання власного тіла та побоюється, що кожної хвилини завалиться дах над його головою. Цей рафінований драматичний ефект одержав рефисер при допомозі складних технічних засобів.

Виглядає, що продуценти та режисери знову повірили в живучість фільму, і хоч самі показують часто недосконалість технології, піддалися цілковито чарові її оманної сили.

Докія Гуменна

ЧИ Я ЗА МАТРІЯРХАТ?

(1)

У „Лисі-Микиті", ч. 4 1964 року є такий шарж:

„Редактор В. Качмар голосує: „Ми всі за патріярхат!" Встає Докія Гуменна і заявляє: А я — за матріярхат!"

Це, звичайно, жарт і на жарт не слід реаґувати інакше, як усмішкою. Так я й зробила. Не реаґую й на неодноразові випади арґентинської „Мітли". Ось таке, наприклад, читаю: „Докія Гуменна відома з того, що виступає завзято проти чоловіків і ненавидить щось невідоме й таємниче, що вона називає „чоловічим принципом". (Див. „Мітла" ч. 7, 1960 р.) Або ось, слідом за Мартином Задекою, фейлетоніст „Укаїнських Вістей", Семен Булавка, пише: „Жінки вилазять на літературний Олімп. Галина Журба у союзі з Д. Гуменною запровадять диктатуру матріярхату і тоді чоловікам хоч з мосту та в воду". (Див. „Українські Вісті", 7-го березня, 1965 р.)

Ну, це все жарти. Але скільки-то людей не на жарт думають та пишуть, що Гуменна хоче повернути матріярхат. Ось у журналі „Київ", ч. 5, 1964, стор. 166, Б. Р. пише цілком серйозно: „Вона хотіла б, щоб вернулися давні-давні часи, коли жінка була всім, — альфою і омегою, головою роду і керівним чинником у громадському житті. Ця ідея мучить Докію не від нині, бо коли порівнює становище теперішньої жінки і її ролю в суспільстві з колишньою із часів матріярхату, то їй хочеться, щоб прадавні часи вернулися".

Обережніше орудує моїм матеріялом Остап Тарнавський, але й у нього звучить та сама нота. „Гуменна задивлена в трипільську культуру, в неї ідеалізований матріярхат". (Київ", ч. 6, 1964, ст. 181).

Та ось навіть і Галина Чорнобицька з Австралії повторює: „Докія Гуменна — дослідниця, прихильниця і пропаґандистка матріярхату. Отже, Д. Гуменна в питаннях матріярхату стала у нас всепризнаним сувереном — коли хто пише чи промовляє і при тому зачепиться за той славний суспільний лад, — не обминає згадкою Докію Гуменну. Одні спокійно констатують факт, інші згадують про авторку з пошаною, а ще інші — з їдкою іронією. Останні, мабуть, є прихильниками суворого патріярхату". („Українські Вісті", 4-го листопада, 1962 р. ч. 45).

Оце такий образ змалювали мої прихильники й неприхильні критики. Чи справді воно так, як вони мене розмалювали? Невже не маю нічого сказати на це я?

Дивуюся — як можна перекрутити мою ідею.. І це роблять люди вдумливі, з головою. Та де ж у мене хоч рядок, хоч слово, що дали б підставу для всіх цих закидів - інтерпретацій. Де я написала, що хочу зробити переворот і встановити женоправство? Те, що я пишу, зовсім іншого порядку. Я лише кажу, що не завжди становище жінки в суспільстві було принижене й підлегле, а були й інші часи, інші звичаї та лад. Жінка не тільки не відчувала над собою тиску приниження, а навпаки — була високо шанована й вільна. Чи добре я роблю, що насвітлюю ті інші часи? Чи може краще й миліше нам день-у-день чути звідусюди, як незаперечну істину, що так було споконвіку. Це тепер ще слава Богу, а от у минувшині то наших бабок купували й продавали, як якусь худобину на базарі. А що ж, таке я прочитала якось у журналі „Наше Життя".

Може кому це й приємно, а мені було прикро та тяжко довідуватися, що моя бабуня-прабабуня була тільки товаром на продаж і що так воно було, відколи існує людина. То це й я могла б бути таким живим товаром, якби народилася і ті давніші часи? Ще, хвалити Бога, що мені тепер дозволено навчитися грамоти?

Чи не моторошно це?

І як у цілющій воді скупалася, коли довідалася, що так не завжди було. Не завжди доля моїх прабабунь зводилася до такої рабської. В історії людства були надзвичайно важливі довготривалі епохи, коли жінка стояла у суспільстві на висоті, у центрі, вважалася наділеною надприродними силами, формувала побут і звичаї громади, творила підвалини всього того, чим ми тепер користуємося, як самозрозумілим даром, належним нам правом народження на цей світ.

Це були часи, що відомості про існування в минулому якогось матріярхату були новинкою, коли деякі авторитетні вчені завзято заперечували його. Мала я тоді 16 років, вчилась у педагогічній школі, що відкрилась після революції 1917-го року на базі колишніх маєтків графа Браніцького. Організатор школи, наш учитель Віталій Самійленко, крім шкільної програми, влаштовував ще понадпрограмові лекції для загального розвитку. Одної неділі він зібрав нас на таку лекцію і розповів про шляхи розвою людського суспільства і про нове тоді відкриття, існування в минулому матріярхату. Я ще тоді добре запам'ятала, що відкриття це опублікував американський дослідник Люї Морґан на підставі вивчення життя, побуту, звичаїв і вірувань північно - американських індіянських племен.

Вдкриття це було для мене епохальне. Бо й тоді так само, як тепер, ні, ще більше, був тиск загальної опінії над свідомістю молодої людини жіночої статі, що їй ніякої науки та розвитку, ані здобування якогось фаху — не треба. Цей тиск є й тепер. Ось признання самого чоловіка:

„На Україні, зокрема Західній, дівчина була „тільки дівчиною". Не зважаючи на її освіту та на революційні зацікавлення, чоловіки насправді вважали жінку нижчою за себе істотою, яка рано чи пізно опиниться „тільки" на кухні та при колисці". (Р. Рахманний, стаття „Відповідь молодому сердитому сфінксові", жур. „Промінь", ч. 11, 1964).

(Продовження буде)

ЖУРНАЛІСТИЧНА ЕТИКА

(Закінчення зі стор. 2-ої).

Один журналіст пропонує, щоб встановити категорію в межах нагороди Пуліцера (журналістична нагорода) для таких пресових органів, які вміють поборювати спокусу оприлюднити навіть дуже приманливу, соковиту й перчену вістку, якщо вона може нанести шкоду чи то комусь персонально, чи загалові.

Коли ці міркування застосувати до українських відносин, то в нас часто змішується особи з ідеями і проблемами, замість завдати собі труду дійти до істоти питання чи факту, прослідити його, перевірити, всебічно оцінити, пізнати правду й подати її обґрунтовано й об'єктивно читачеві, залишаючи за ним витягнути висновки, — всю увагу звертається на представлення в неґативному світлі носіїв чи реалізаторів проблем, щоб утотожнюванням проблем з конкретними людьми створити враження, немов би то ці ідеї й проблеми варті стільки, скільки знецінені, іноколи просто очорнені легкодушними журналістами люди.

Наша спільнота живе в демократичному світі вільного суспільства у західньому розумінні демократії. Тому й нашу пресу зобов'язують ці самі шляхетні принципи й добрі звичаї, що й здорову пресу народів і країн, у яких живемо. Наші журналісти випрацювали кодекс етики. На жаль, маємо випадки його порушення, деколи грубого. Проречистим прикладом цього є нещодавній виступ однієї канадської газети проти австралійської поетки - сатирика. Автор тієї статті не завдав собі труду познайомитися з писанням поетеси, проаналізувати їх, оцінити авторку, як спостерігача наших національно - суспільних недоліків, зробити висновки — він заатакував її персонально, роблячи недвозначні алюзії навіть до її прізвища.

Пора й у нас провести основну переоцінку відповідальности й етичних принципів, які зобов'язують наших журналістів, а це вийде на користь і вартостям, за які боремося, й ідеям, до яких прагнемо, та корисно вплине на моральне здоров'я нашого національного організму. Ця переоцінка покаже, що наша преса й журналісти доросли до завдань, які поклала на їхні плечі історична хвилина. „Жити в демократичному суспільстві, — пише Норман Кузінс, — справа складна й ризиковна. Можемо втратити ці вартості, які нам дає демократичний лад, якщо не матимемо зрозуміння, що пошанування чужого права на приватне життя таке саме важливе, як усі інші права, заґарантовані конституцією.

КОЛОНІЯЛЬНИЙ СТАН

(Закінчення зі стор. 2-ої).

кий, керівників Львівського і Тернопільського облвиконкомів та деякі інші міністерства й відомства.

З особливим підкресленням Щербицький говорив про „бойового помічника партійних організацій — Ленінську Комуністичну Спілку Молоді України", Комсомол, в рядах якої перебуває тепер біля шести мільйонів юнаків і дівчат. На справу комсомолу і виховання молоді в пролетарсько - інтернаціональному дусі й „ непримиренності до будь-яких проявів буржуазної ідеології і моралі" Щербицький велів звертати особливу увагу. Він закликав також до посилення заходів, спрямованих на усунення недоліків в ідеологічній боротьбі, яка, на його думку, „загострилася і ускладнилася". Дуже підкреслено говорив Щербицький про „інтернаціональн е виховання мас, дальше зближення націй і народностей країни Рад", процес, який на його думку, є „цілком нормальне зближення націй, під тим чи іншим приводом чинити йому перешкоди, штучно закріплювати національну відособленість. Це суперечило б генеральному напрямкові розвитку нашого суспільства, інтернаціоналістичн и м ідеалам та ідеології комуністів, і, в кінцевому підсумку, суперечило б інтересам будівництва комунізму". Ледве чи хтонебудь перед тим ясніше від Щербицько г о спрецизував інтенції московських колоніялістів в Україні, остаточною метою яких є перетворення усіх помальний і об'єктивний". „Партія вважає недопустимим, — заявив Щербицький, — спроби стримувати процес неволених народів в один „велікій русскій народ", використовуючи для цього „інтернаціоналістичні ідеали і будівництво комунізму в світі".

В кінці своєї промови В. Щербицький згадав ще про так звану „комуністичну мораль" (?!), яку треба „утверджувати"; про боротьбу з „пережитками минулого"; про „непримиримість" до релігії й „релігійних забобонів", про „радянський спосіб життя", який, мовляв, „є цілковито відмінний від життя в капіталістичних країнах", ну і нарешті про „реакційні імперіялістичні кола, які сумують за минулими днями „холодної війни" і намагаються за всяку ціну відродити її зловісний привид".

Не забув Щербицький згадати і про „еміґрантські українські буржуазно-націоналістичні організації і зарубіжні сіоністські центри, які підспівують під мелодію міжнародних а н т и радянщиків". Він при тому повторив слова, сказані ним у Львові на обласній нараді комуністів, про „замаскованих ідейних ворогів, а також всіляких зрадників свого народу, що вдаються до підступних і витончених спроб боротьби". Усі вони, на думку Щербицького, „змикаються на спільній антикомуністичн і й платформі, в тому числі маоїсти, опортуністи і ревізіоністи всіх мастей, усі ворожі нам сили від крайньо - правих до ультралівацького напрямку". Всім їм Щербицький виповів нещадну війну, заповівши, що „соціялістичні країни не терпітимуть втручання у їхні внутрішні справи посторонніх країн".

Доповідь В. Щербицького, яка, згідно з оцінкою совєтської преси, була вислухана „з великою увагою і неодноразово переривалася бурхливими оплесками", була побудована так, щоб ще й ще раз відмітити „нерозривну пов'язаність" України з Росією, про що, зрештою, виразно і кількаразово згадується у доповіді першого секретаря Компартії України — вірного служаки московського центру.

В Трентоні відзначено Січневі Роковини

Артур Голянд — посадник Трентону, 17-го січня ц. р. в Ситі Голл підписує Проклямацію Українського Дня. Делеґацію очолював голова місцевого Відділу УККА Андрій Галайдіда, який сидить ліворуч посадника. В склад делеґації входили всі три пароxи українських церков Трентону, представники молодечих, громадських організацій та установ.

Відзначення Січневих Роковин в Трентоні, Н. Дж., почалося ще в понеділок 19-го січня ц. р., коли то посадник столиці Ню Джерзі Артур Голянд в присутності численної української групи підписав проклямацію, проголошуючи день 22-го січня Українським Днем Трентону. Українську групу очолював голова місцевого Відділу УККА в Трентоні Андрій Галайдіда, який є також містоголовою Святочно г о комітету для відзначе н н я Січневих Роковин.

В неділю, 25-го січня в українських церквах Трентону, а саме в: українській катол. парафії св. Йосафата — парох всеч. о. Іван Бура; українській прав. парафії св. Тройці — настоятель митр. прот. о. Богдан Желехівський; українській прав. парафії св. Юрія Переможця — настоятель о. прот. Микола Галета, відправлено торжественні святі Літургії в наміренні Українського Народу, з відповідними проповідями, а відтак Панахиди за Поляглих на Полі Слави. Організована молодь взяла участь зі своїми прапорами.

Святочна Академія відбулася у великій залі Українського Парафіяльного Центру св. Йосафата й почалося точно в год. 6-ій вечора. Академію підготовив Святочний комітет, обраний за ініціятивою місцевого Відділу УККА, з представників організацій міста Трентону. Головою Комітету обрано Бориса Качуровського, який проводив програмою Академії.

Програма Академії була багата, всі були вдоволені, бо майже в цілості виконавцями була місцева молодь, яка з признанням вив'язалась із свого обов'язку. Святочну доповідь виголосив широковідомий українському громадянству д-р В. Цимбалістий.

Понад 350 присутніх з великим вдоволенням сприймали всі точки а виконавців нагороджували рясними оплесками.

Загальниково вичисли м о наших виконавців, так як вони виступали: — Відкриття й провід Академією — п. Б. Качуровський, американський гимн пані С. Івахненко, акомп. А. Гуща, IV Універсал, Державність — юнак ОДУМ-у П. Кириченко, Соборність — юначка СУМА М. Яскір, Проклямації: губернато р а Ню Джерзі — юначка Пласту М. Струк, посадника Трентону, юначка Пласту М. Копаниця, свят. доповідь — д-р В. Цимбалістий, „На Софійській Площі" — декл. юнак Пласту О Корчмарик, „Земле моя" - після, Пластовий Гурток „Волошки", „Україно, моя Україно", „Їхав козак на війноньку", Києве мій — пісні виконав хор ОДУМ-у — керівник пані Л. Качуровська, „Реве та стогне, „Вечірня пісня" — пані Івахненко, акомп. Лідія Сухенко, „Небесна Україно" вірш — декл. юнак СУМА М. Дзюбас, мол., „Ой колиб я сокіл""; „Надія" — Маріянна Сухенко-Качрал, аком. Л. Сухенко. Чотири пісні — Молодечий хор Трентону „Молода Україна" дир. професор В. Третяк. Національний гимн — всі присутні.

М. К.

✝

Горем прибиті повідомляємо Друзів і Знайомих, що в ранніх годинах, 22-го лютого 1976 р., несподівано відійшла у Вічність наша Дорога СЕСТРА

СОФІЯ МАРТИН

б. учителька в Золочівщині.
ПОХОРОН відбувся в середу, 25-го лютого ц. р. в годині 12-ій дня.

Сестри МИХАЙЛИНА і ВОДИМИРА з мужем ПЛЯТОНОМ РУСИНКО та Родина в Україні

Замість квітів на могилу заслуженого Громадського Діяча

бл. п. Ярослава Біласа

на Катедру Українознавства при Гарварді зложили:

Інж. Роман і Ярослава РАКОЧІ	$20.00
Мирон і Іванка БУЧАКИ	20.00
Ігор і Валентина МАТУХИ	10.00
Богдан і Христина БЕЙГЕР	10.00

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

бл. п. ВОЛОДИМИРА ЧОРНОДОЛЬСЬКОГО

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Михаїла
в БАЛТІМОРІ, Мд.,
в неділю, 7-го березня 1976 р.
в год. 10-ій рано

Про молитви за душу Покійного просять:
ДАРІЯ — дружина
АНДРІЙ — син з дружиною ЛЮБОЮ
ВОЛОДИМИР і ТЕРЕНЯ — внуки

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
СИНА, БРАТЧИКА І ВНУКА

св. п.
МИХАЙЛА ЮРІЯ ГАВРИЛЮКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ

у ЦЕРКВІ СВ. ЮРА — 8-го БЕРЕЗНЯ 1976 р., о год. 8:30 рано, НЮ ЙОРК;
у ЦЕРКВІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ — у АПОСТОЛЕС, Арґентина;
у МОНАСТИРІ СВ. ЙОСАФАТА — у ГЛЕН КОВ, Н. Й.

Горем прибиті:
МИКОЛА і КАТЕРИНА — родичі
ОКСАНА — сестра
СОФІЯ ВУС — бабця у Франції
МАҐДАЛИНА КОСТИК — бабця в Україні
ЮРІЙ і АННА ПАВЛІВЕЦЬ — вуйко і тета в Америці
НАДЯ і ОЛЕКСА ГУБРІЄНКИ — вуйко і тета у Франції
ЛЮБА ГУБРІЄНКО — кузинка у Франції

Відзначення 58-ої Річниці Української Незалежности в Міннесоті

ВІДЗНАЧЕННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН В МІННЕСОТІ

Стоять зліва: Леся Луцик — секретар Комітету 200-річчя ЗСА, інж. В. Єрмоленко — секретар Відділу УККА, Юрко Тисовський — референт вишколу в Пластовій Станиці, д-р М. Козак — голова Комітету 200-річчя ЗСА, С. Новицький — кінопродуцент, мґр Люба Менжега — голова Відділу УККА, М. Реймонд — голова УЗХ з донечками Михайлиною і Христиною, Євген Писарський — представник ОДВУ, о. д-р Степан Кнапп, митр. прот. А. Кість, Оленка Амброзяк — представник ОДУМ'у, О. Амброзяк — орг. референт УККА. Посередині сидять: губернатор стейту Міннесоти Вендель Р. Андерсон і тримає Тризуб — подарунок від УККА.

Вже не питають посадники міста і губернатор про матеріяли, щоб ознайомитися з історією українського народу, який боровся і бореться за свою незалежність. Події і час, а також щоденна праця українських організацій на чолі з УККА на терені стейту зробили свою роботу.

Цього року стараннями місцевих організацій 7-го січня на телевізійній стації ч. 2 гарно оформлено різдвяну програму, в якій в доступній формі для пересічного американського глядача вкоротці подано історію боротьби українського народу за свою незалежність, раніше і нині переплітаючи це із звичаями нашого народу в такі свята, як Різдво Христове. Текст супроводу підготовив заст. голови УККА В. Станиславів, мистецьке оформлення — голови УККА Л. Менжеги і орг. референта О. Амброзяка, політичний і мистецький супровід від СУМА Ірена Кушнір і від студентської громади Андрій Каркоць і Марко Данилюк, виконання колядок хор „Дніпро" під кер. от. Миколи Бриня. Прихильний відгук на цю програму американського глядача, заставило адміністрацію тел. станції звернутися до голови УККА Л. Менжеги дозволити затримати цей запис до січня чергового 1977 року.

Дня 13-го січня представники організацій з головою УККА були на авдієнції у посадника Ст. Пол Лоренса Когана, який попросив Михайлену і Христину Реймонд перечитати першу частину Проклямації Дня Української Незалежности, в якій закликав всіх громадян міста приєднатися до громадян українського походження у святкуванні тієї історичної дати 22-го січня 1918-1919 років, між іншим зазначив, що хоч його каденція посадника міста кінчається, але він завжди, якщо зайде потреба, старатиметься допомогти українцям, про неї бо він має найкращу опінію. Подібні Проклямації 14-го січня підписали, посадник міста Міннеаполісу Чарлс Стенвіґ, 15-го січня губернатор стейту Вендель Р. Андерсон.

Всім їм подаровано платівки — колядки наспівані місцевим хором „Дніпро" і губернаторові вручено український герб — Тризуб. Посадник Міннеаполісу прислав подяку за одержану „чудову" платівку. 20-го січня на тій же телевізійній станції ч. 2, виступив ансамбль молоденьких бандуристів місцевого осередку ОДУМУ під керівництвом Володимира Вовка. В цій програмі було зазначено, що ці діти відвідують щосуботи українські школи і знаходять ще час для практичних зайнять гри на національному українському інструменті — бандурі. 22-го січня на тій же тел. станції виступила Католицька Молодеча Організація церкви св. Константина на чолі з д-р Михайлом Козаком — головою Комітету 200-річчя ЗСА. Темою виступу було: „Американська революція і вплив її на українську боротьбу за волю". Всі програми зробили позитивне враження на глядачів, бо в них приймала участь українська молодь Твин-Ситі, Міннесоти.

Дня 25-го січня, на прохання Управи УККА в день відзначення роковин Української Державности і Самостійности відправлено у всіх церквах Молебні за всі діяльні організаційні центри для звільнення українського народу, за Український Уряд в екзилі, за всіх братів і сестер, що караються за правду в таборах примусової праці та за ґратами тюрем, за всіх українців, що живуть під тягарем окупанта і за всіх українців по всьому світі розсіяних. В цей день відбулася Академія, яка пройшла з великим успіхом при вщерть виповненій залі Українсько-Американського дому.

В результаті успішної праці місцевого Відділу УККА, посадник Міннеаполісу Чарлс Стенвіґ призначив голову УККА мґр Любу Менжегу консультантом до новоствореного Дорадчого Комітету по будові автостради 1-335 корідор.

Валентина Єрмоленко

Нюйоркська Округа УНС...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Маріян Курочка, Іван Різник, Василь Цюпа — члени.

З великою увагою присутні вислухали інформацій головних урядовців: Й. Лисогір ствердив передовсім, що 1975-й рік був тяжким роком не тільки для УНС, але для американської економіки взагалі. Союз мав менше приходів і менше членів, помітним було також змінне психологічне наставлення наших людей до забезпеченевих установ. Тепер ситуація дещо змінилась, УНС винайняв майже всі приміщення в новій будівлі, Союзівка працює без дефіциту і взагалі громада починає рухатися, а це повинно до певної міри стимулювати і організаційну працю нашої установи. Доповідач просив союзових організаторів звернути більше уваги на молодь. Д-р І. Флис вичерпно інформував про підготову святкування 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, в якому активну участь братиме Округа. Заплановано відбути в днях 14-16 травня український ярмарок, всеукраїнську маніфестацію 17-го жовтня і великий мистецький фестиваль 21-го листопада в Сіті Центер. Мґр І. Винник, Марія Душник і д-р Я. Падох склали короткі привітання Зборам. Остання подала також, що в минулому році жінки організаторки Округи успішно працювали, зокрема пані: М. Кульчицька, Соня Соколишин, Евстахія Міляннич і М. Душник. Обласний організатор В. Оріховський просив зокрема секретарів і організаторів у 100-річчя українського поселення в ЗСА допомогли УНСоюзові підвищити своє членство до 100.000 осіб і тим самим гідно вшанувати нашу заслужену Установу.

Присутні обговорили ще справу ювілейної книги, що її приготовляє до друку від Крайового Комітету 200 і 100-річчя д-р В. Душник, висловили подяку мґрові І. Винникові за добру підготову бенкету для вшанування заслужених союзовців і вирішили звернутись з проханням до Головного Екзекутивного Комітету, щоб наступна, 29-та Конвенція УНСоюзу, відбувалася в Ню Йорку.

Після заключного слова новообраного голови, відбулась товариська гутірка при перекусці.

В Ірвінґтоні з успіхом...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

п'єси. В імені місцевого Відділу УККА, а також від цілої публіки подякував і поґратулював п-і Крушельницькій, всім виконавцям і мистцям, які причинилися до успіху цієї вистави, п. Осип Голинський. Він відмітив тяжку працю і жертвенність Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької в збереженні та поширенні українського театрального мистецтва та запрошував Студію незабаром знову прибути до української громади Нюарку-Ірвінґтону. Вітали керівників і виконавців „Ой не ходи Грицю" також п-і Лідія Гладка в імені СУА та інж. Любомир Калинич від АДУК-у. П-і Лідія Крушельницька одержала з рук членів молодечих організацій кіш квітів.

Між іншим, на загальне домагання ,Студія Мистецького Слова повторить цю п'єсу ще раз у Ню Йорку в неділю, 21-го березня ц. р. о год. 4-ій по полудні в залі Фешен Інституту ,227 Захід 27-ма вулиця.

Рой Медведєв критикує XXV З'їзд КПСС

Москва. — Совєтський дисидент історик і філософ Рой Медведєв опублікував в підпільному журналі „Двадцятий век" свою критику XXV з'їзду КПСС, який тепер відбувається в Москві і який, на його думку, цілковито іґнорує значення і постанови XX з'їзду Компартії, а головно там промовчується, що на тому з'їзді Нікіта Хрущов розкривав злочинну діяльність Иосифа Сталіна. Рой Медведєв, хоч і уважає себе марксистом, однак не належить до Комуністичної партії і постійно заявляється за привернення в СССР „гуманних ідеалів", які, мовляв, проповідував колись комуністичний рух. Медведєв твердить, що сьогоднішні керівники Совєтського Союзу вже навіть не згадують про XX з'їзд і про історичний виступ Хрущова. „А варто б, каже Медведєв, пригадати ці події", після яких було звільнено кілька мільйонів совєтських невільників з тюрем і концтаборів, а покликані ЦК партії комісії переглянули судові справи багатьох в'язнів. Вони однак не вспіли зробити всього — багато репресованих і їхні родини не одержали й досі жадних відшкодувань від уряду ,а працівники судівництва ,які визначували вироки на підставі фальшивих чи сфабрикованих свідчень, не були покарані. Багато звільнених в'язнів, не одержавши офіційної реґабілітації, не змогли влаштуватись на роботу. На XXI з'їзді КПСС Хрущов почав був осуджувати деяких спільників Сталіна, але після його відходу, процес десталінізації фактично був припинений. Рой Медведєв закінчує свої міркування ствердженням, що на цьому, XXV з'їзді, нічого не станеться такого, що могло б викликати спомини про виступ Хрущова на XX з'їзді.

Святкування Січневих Роковин у Вілмінґтоні

Під проводом місцевого Відділу УККА, українська громада Вілмінґтону святочно відзначила Роковини Незалежности і Соборности Української Держави.

Дня 22-го січня, о год. 12-ій в полудне, до канцелярії посадника Т. Малоні прибуло багато українців, щоб бути присутніми при підписанні проклямації Дня Української Соборности. З огляду на більшу кількість людей — церемонію святкування перенесено до великої залі.

Отець Р. Дубицький, парох української католицької церкви започаткував свято молитвою, опісля відчитав проклямацію підписану губернатором стейту Делавар Ш. Тріббіт. Проклямацію підписану посадником Т. Малоні відчитав його репрезентант Мек Лоґан, додаючи від себе кілька прихильно-похвальних слів про українську громаду Вілмінґтону.

Відтак українською мовою промовляв С. Матвійків, закликаючи всіх солідаризуватися з українцями на рідних землях. Програму відзначувань закінчив коротким словом англійською мовою та молитвою о. Л. Куберський, парох української православної церкви.

Опісля присутні вийшли на площу перед будинком міської Управи та підносячи український прапор відспівали український націоналльний гимн.

Святкування Дня Української Незалежности завершено концертом у заповненій залі музичної американської школи в неділю 25-го січня.

В програмі концерту виступали: мішаний хор під орудою С. Ковальчука; ансамбль бандуристів під керівництво теж С. Ковальчука; деклематори: В. Шеремета, З. Трофименко і Т. Гусар, і танцювальна група студентського гуртка українців при Делаверському університеті, в якій заслуговує на вирізнення І. Книгиницька, яка виконала сольо, танок-коломийку по-листецьки. Танцювальну групу підготовила і провадить І. Білон-Білецька.

Святочну доповідь виголосив д-р Я. Білінський, професор Делаварського університету.

Свято Української Незалежности з'єднало українців Вілмінґтону радістю добре виконаного діла та заохотило до дальшої спільної праці.

П. Щ.

Свято Державности в Йонкерсі

Молодий Відділ УККА, заснований 24-го жовтня 1975 р., голова мґр Лев Кокодинський, що об'єднує всі організації на терені Йонкерсу, зробив 8 лютого (в неділю) несподіванку численно зібраній публіці навіть з Ню Йорку, в просторій залі Дому Української Молоді.

Показалося, що українська громада в Йонкерсі може поставити на належній висоті національні свята власними силами. Мають до диспозиції прекрасну молодь, музикальних молодих людей, професійну диригентку, танцювальний ансамбль молоді Осередку СУМА. Не кажучи про свою співачку-солістку, нашу знану з виступів і на терені Ню Йорку Зеню Лавришко-Бунзяк. Також здібних молодих рецитаторів, над якими варто попрацювати.

Свято викликало урочистий настрій, коли відкрилася занавіса і мистецько прибрана сцена засяла срібними словами універсалу оточуючи Тризуб, а на залю увійшли пластова молодь (станичний Б. Титла) і молодь СУМА (голова В. Щур, з прапорами. Декорацію проєктував інж. арх. Т. Гірняк з Ню Йорку.

Американський гимн відіграла п-ні С. Муращук-О'Кіфі. Ліда Кащак і Мих. Моткрук прочитали 1-ий і 4-ий Універсали. Інж. М. Бурчак відкрив свято короткою промовою. З черги З. Лавришко-Бундзяк відспівала арію „Тетянки" з опери „Івасик Телесик" муз. М. Феменка і „Нагадай бандуро" муз. Гр. Китастого, при дискретнім акомпаньяменті С. Муращук-О'Кіфі. Рецитація ст. пласт. Ліди Стасів, із Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької, вірша Лесі Храпливої „Давно це було", була виголошена з великим зрозумінням і прекрасною вимовою. Вірш був дуже відповідний, зокрема для тут народженої молоді, Україна, бо є для них Євшан-зіллям та прекрасним мітом. Рецитація, яку ми почули вперше зворушила публіку до сліз. Народний танець „Привіт" виконала танцювальна група СУМА під проводом інструктора народних танців Володимира Уздейчука бездоганно. В. Уздейчук студіював танцювальне мистецтво ще в Німеччині у відомого балетмайстра Заварихіна, що мав свою велику школу в таборі Фрайман коло Мюнхену. Здібним асистентом В. Уздейчука є Орест Русенко. Монтаж слова і пісні на слова Черкасенка — муз. З. Маркович, Марко Боєслав муз. Б. Весоловського, виконав жіночий октет в супроводі фортепіяну і рецитацій.

Велике зацікавлення викликав мішаний хор, що відспівав чотири пісні: „Вкраїно Мати" — К. Стеценка, „Гей ви стрільці січові" — М. Леонтовича, „Світить місяць" — повстанська пісня обр. О. Плешкевича і „Вперед" повст. пісня в обр. В. Божика, під проводом диригентки Олени Кокодинської. Це по довшому часі виступив прилюдно йонкерський Хор, хоча почав працю доХор, хоча похав працю доперва три місяці тому, як бачимо має матеріял, свіжий, молодий, є фаховий диригент, але треба праці і великої дисципліни, то хто зна чи при наполегливім завзяттю, не виробився б хор на дуже добру одиницю. Знаючи що головою хору є відданий праці дбайливий і енергійний Степан Палилик, це їм напевно удасться. А в нас так бракує добрих хорів, а ще більше професійних диригентів. А Йонкерс має щастя, бо має професійну диригентку від недавнього часу з довгим досвідом. Вона покінчила Музичну Консерваторію у Львові з дипломом учительки музики, диригентки, теоретичних предметів, співу і фортепіяну, ще перед війною. Зачала свою фахову працю на еміґрації в Німеччині в Реґенсбурзі і продовжала безперервно її в Америці як диригент хорів: церковних, мішаних, чоловічих „Сурма" в Сиракюзах, Ютиці, жіночих, дитячих, квартетів звичайно сама акомпаньюючи на фортепіяні, аж до приїзду в Йонкерс.

Маючи такі можливости, можна дійти до доброго хорового ансамблю, але треба працювати багато. Цього ми бажаємо молодому хорові з щирого серця!

Голова Відділу УККА мґр Лев Кокодинський подякував численно зібраній публіці за участь. Свято закінчено відспіванням Національного Гимну.

Ольга Сонєвицька

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 23.

Комітет Українців Канади, Провінційна Рада Альберти, Едмонтон	$50.00	В. Лисенко, Піттсфілд	3.00
Е. Рокіський, Вейн	20.00	М. Прихоженко, Філядельфія	3.00
В. Дніпровий,	15.00	С. Рожак, Філядельфія	3.00
І. С. Ґонас, Савт Венд	10.00	Ф. Савечка, Гартфорд	3.00
Н. Корчок, Деррі	10.00	І. Чопко, Елмайра	3.00
В. Паліж, Детройт	10.00	В. Данец, Нюарк	2.20
М. Стебельський, Чікаґо	10.00	Н. Дворян, Кловіс	2.20
Д-р Д. Й. Чарній, Вінніпеґ	10.00	А. Гаш, Експорт	2.20
Д-р П. Пшик, Саммервілл	8.60	А. Міскевич, Кентон	2.20
М. Лоґуш, Монтреаль	7.20	К. Пришляк, Ст. Кетринс	2.20
І. Николюк, Чікаґо	7.00	К. Веднарчук, Асторія	2.00
М. Прокопенко, Джерзі Сити	7.00	В. Войко, Лос Анджелес	2.00
Ф. Медик Норт Галедон	6.00	С. Волянський, Рідінґ	2.00
І. Сагайдачний, Перу	6.00	А. Кавшан, Філядельфія	2.00
Ф. Мельник, Рочестер	5.50	І. Пасічник, Ремсей	2.00
Г. Андреадіс, Мастік	5.00	Й. Пекельний, Торонто	2.00
К. Воднарчук, Асторія	5.00	А. Самосій, Трентон	2.00
В. Волот, Чікаґо	5.00	Д. Сендун, Чікаґо	2.00
К. Денисенко, Вашінґтон	5.00	Ф. Сломошинський, Ріверсайд	2.00
Е. Парницький, Джерзі Сити	5.00	О. Стельмах, Ґлестонбури	2.00
Л. Чорна, Джемейка	5.00	Т. Тилявський, Рочестер	2.00
Б. Ференц, Стемфорд	4.20	М. Черник, Бронкс	2.00
М. Головей, Балтимор	4.00	Г. Шевчук, Ковентрі	2.00
Н. Вучинська, Ст. Пітерсбурґ	3.60	Л. Штайнберґ, Парма	2.00
М. Блаженко, Кліфтон	3.20	Т. Янківська, Міннеаполіс	1.45
Проф. Р. Вородієвич, Філядельфія	3.00	Т. Гелемей,	1.00
І. Ґаджун, Блейрставн	3.00	П. Кіцила, Чікаґо	1.00
		Г. Олексій, Данкірк	1.00
		І. Чигрин, Ст. Пол	1.00
		Л. Шеремета, Ню Кестл	1.00
		М. Губчак, Чікаґо	0.50
		Г. Карнаушенко, Клівленд	0.50

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ БРІКНЕР, членка УНС Відділу ч. 257 в Лос Анджелесі, померла 16-го серпня 1975 р. на 75-му році життя. Покійна народилася в с. Кавчитук, пов. Стрий, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1950 році. Полишила в смутку мужа Миколу, сина Остапа, невістку Катерину, Сксана зам. Цесенко, дочку Стефу замужну Шумний, затя Ігната і внуків Богдана, Романа і Юрка. Похорон відбувся 20 серпня 1975 р. на Голі Кросс Семетері в Лос Анджелесі.

Вічна Їй Пам'ять!

АННА КУЦЛЮ, членка УНС Відділу ч. 292 Т-ва св. Ів. Хрестителя в Детройті, Міш., померла 13 жовтня 1975 р. на 59-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1934 р. Полишила в смутку маму, 2-ох синів, 2 сестрі, 4-ох братів із внуками. Похорон відбувся 17-го жовтня 1975 р. на цвинтарі св. Гедвиґи в Деарборн, Гайтс, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Федик, секрет. Від.

АННА КИЗЛИК, членка УНС Відділу ч. 343 Т-ва св. Анни в Рочестері, Н. Й., померла 25 жовтня 1975 р на 64-му році життя. Покійна народилася в Кадобна, Польща. Стала членкою УНСоюзу в 1936 році. Полишила в смутку дочку Стеллу. Похорон відбувся 27 жовтня 1975 р. на цвинтарі Голі Сепулч. в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар Відділу

ЙОСИФ ВІЛЬЧЕВСЬКИЙ, член УНС Відділу ч. 56 Т-ва св. Ів. Хрестителя в Віллінґ, В. Ва., помер 28 серпня 1975 р. на 49-му році життя. Покійний нар. в Вілінґ. В. Ва. Став членом УНС в 1946 р. Полишив у смутку Амелію. Похорон відбувся 30 серпня 1975 р. на цвинтарі в Дірборн Гтс, Міш.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар Відділу

АННА СТАСИШИН, членка УНС Відділу ч. 245 Т-ва Запорізька Січ в Трентоні, Н. Дж., померла на 61-му році життя. Покійна народилася в Трентоні, Н. Дж. Стала членкою УНСоюзу в 1933 р. Полишила в смутку мужа Івана, маму, братів Олексу, Івана, Григорія, Володимира, сестру Розалію та дальшу родину і знайомих. Похорон відбувся 17-го листопада на цвинтарі св. Тройці в Трентоні Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Мартиненко, секр. Відд.

Мґр ієромонах
ЮВЕНАЛИЙ
(в мирі Юрій Попів) повідомляє, що за гасло „Попів Юрій" в „Українці в Америці" він не відповідає.

Пошукую сестру
ЮСТИНУ КМІТ
родом з Кобла Старого, Старий Самбір, послідня вістка від неї (Calvados, France). Прошу писати на адресу:
Elias Kmit
36 Freeman Place
West Orange, N.J. USA
Tel.: (201) 731-5970
Европейські часописи прошу про передрук.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 7-го БЕРЕЗНЯ 1976 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд. о год. 3-ій по пол. в церковній залі при Чеснат вул. На порядку нарад: звіти та вибір Уряду на 1976 р. Проситься чл. прибути та вирівняти вкладки. — М. Шашкевич, предс., Марія Кульчицька, секр.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Укр. Січ 39 Відд. о год. 2-ій по пол. у відділовому бюрі УНДому. В програмі: відчитання протоколу з минулорічних зборів, звіти Управи і К. Комісії, вибір нової Управи і К. Комісії, внески і запити. Якщо на означену годину не явиться число членів вказане статутом — річні загальні збори відбудуться з півгодинним спізненням без огляду на скількість членів. Збирання чл. вкладок: субота 6-9 веч., неділя — 12-2 по пол. — Управа.

НЕДІЛЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1976 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі, 292 Гадсон Аве. На зборах буде остаточне обговорення Ювілейного Бенкету. Проситься чл. прибути та вирівняти членські вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ТАРЗАН, Ч. 7438. Боротьба з буйволом

Зіскакуючи з коня, Тарзан вхопив буйвола за роги та вперея ногами, щоб повалити його на землю . . .

. . . Піднявши списи, воїни племени Вазірів біжать, щоб допомогти вбити величесного звіра!